

staviti peticije in peticije smejo tudi izhajati od postavno priznanih zborov, torej tudi od občinskih zastopov in njihovih odborov. Okrajno glavarstvo v Ljutomeru torej prepoveduje slovenskim občinam, da se ne smejo posluževati pravic, pripoznanih jim v državnih temeljnih postavah.

Čista drugače pa ravna isto c. kr. okrajno glavarstvo s sklepi nemških občin in jih pri miru pusti, dasi prav očitno postave prelamljajo. Po naključju nemški zastop trga Ljutomer je namreč sklenil naslednji sklep in ga je dal po časnikih naznaniti:

Služba občinskega zdravnika za trg Ljutomer. Letna plača 500 gld. Prosilci za to službo morajo biti rimsko-katoliške vere, nemške narodnosti in zmožni enega slovenskega jezika. Morebitna vprašanja se pošljejo ali občinskemu uradu ali pa c. kr. okrajnemu glavarstvu v Ljutomeru. — Dunajski klinični tednik št. 32.

To je bilo torej znano c. kr. okrajnemu glavarstvu, toda prav tako mu je moralo biti znano, da je s tem »javna služba« proslcem slovenske narodnosti postala nepristopna in se jim je onemogočila prošnja za javno službo, kar je ravno nasprotno členu 3 državne osnovne postave z dne 21. decembra 1867, drž. zak. št. 142, ki pravi: »Javne službe so vsem državljanom enako pristopne«. Ta politična pravica pristopnosti do javnih služeb je prelomljena z zgorajšnim sklepom nemškega občinskega zastopa ljutomerskega nasproti proslcem slovenske narodnosti, in sicer z vednostjo in pomočjo c. kr. okrajnega glavarstva ljutomerskega.

Podpisani poslanci torej vprašajo Njega ekscelenco gospoda ministra notranjih svarij: Ali si hoče 1. »dati na tanko poročati o neenakem postopanju c. kr. okrajnega glavarstva ljutomerskega na Štajarskem nasproti občinskim zastopom slovenske narodnosti in zastopom z nemškim občinskim odborom; 2. ali hoče zaukazati c. kr. okrajnemu glavarstvu ljutomerskemu natančno izvrševanje državnih osnovnih postav tudi nasproti slovenskemu prebivalstvu?»

Na Dunaju, dne 31. oktobra 1895.

Cerkvene zadeve.

Slovesnost v Ribnici na Pohorju.

Lepo slovesnost smo obhajali v nedeljo, dne 24. novembra. Blagoslovile so se namreč podobe Marije Device, sv. Jožefa in sv. Antona Padovanskega v novi kapeli nad gomilo rodbine Ričnikove. Že v soboto popoldne je pokaenje topičev naznanjalo slavnost prihodnjega dne. K tej slovesnosti so prišli iz Maribora č. g. dr. Martin Matek, profesor bogoslovja.

Ob dveh popoldne se je pričela slovesnost. Iz župnijske cerkve so se prenesle v slovesni procesiji, katero so vodili gospod prof. dr. Martin Matek z asistenco domačih dveh častitih gospodov, zgoraj omenjene podobe na mirodvor v novo kapelo. Ogromna množica pobožnega ljudstva je pričala, kako vneti so naši župljani za cerkvene svečanosti. Podobo Marijino so nesle štiri belo oblečena dekleta, sv. Jožefa štirje mošje in podobo sv. Antona Padovanskega štirje mladeniči. Res, lep prizor! Potoma je pobožno ljudstvo molilo sv. rožni venec in prepevalo Marijine pesmi. Ubrano trjančenje, pokaenje možnarjev in godba je pa vso slovesnost še tem bolj povzdignila.

Ko je dospela procesija na mirodvor, so gospod dr. Martin Matek vse tri podobe blagoslovili, in potem so se postavile v novo kapelo. Sedaj se je vsa množica podala v zraven stoječo podružnico sv. Lenarta. Gospod

dr. Martin Matek stopijo na prižnico, ker vsled mrzlega vetra bi jim bilo težko zunaj govoriti, ter v lepih in jedrnatih besedah razložijo pomen vse svečanosti.

»Mi stojimo pred novo kapelo, tako omenjajo, katera nas dveh zadnjih hiš spominja. Kar je pod zemljo, spominja nas zadnje hiše, v kateri bo bivalo telo do vesoljne sodbe, in kar je nad zemljo, spominja nas pa tudi zadnje hiše, za katero moramo z vsemi močmi ves čas svojega življenja skrbeti. V tem zadnjem domu, v sv. nebesih, mine vse trpljenje in se večno veselje začne. Večkrat se v življenju proti temu domu ozirajmo! Priporočujmo se zlasti Mariji, naši Materi, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu, da nam bodo v smrti uri na strani stali in nam naš zadnji dom — sv. nebesa odprli!«

Po pridigi so bile slovesne pete litanije, in tako se je cerkvena slovesnost završila. — Ako še nekoliko omenimo o kapeli sami, tako moramo pripoznati, da je stavba v resnici lepa. Krasno izklesane podobe, ki kapelo dičijo, pa hvalijo našega domačega umetnika, in mi ga vsakomur priporočamo. Pri vsem pa gré največja hvala veleposestniku g. Ričniku, da je toliko žrtvoval in to dično kapelo postavil, katera je našemu mirodvoru pravi kinč.

— r.

Gospodarske stvari.

Pitje vina.

(Konec.)

Malo vina naj pijejo stari ljudje, katerim so moči poše, da se okrepečajo, kri podredijo in živce zbudijo; posebno kadar se otožnost ali žalost pride čez nje, ker vino ima čudežno moč, da žalostno srce razveseli. Malo vina naj pijejo sušičniki, ki so svoje telo zgledali, da jim hira, in dnevnoma umira. Sleherni kristijan pa se naj varuje preobilnega vina, ker

3. Pijanost je grda. Ne prestraši se, dragi moj, ne misli si, to spada v cerkev, ne pa v »Slov. Gospodarja«, ki bi nam moral nauk davati za ohranitev in zboljšavo naših posestev. Ni hujše sovražnice kmetov in kmetij, kakor je ta grda prijateljica — pijanost! Ona a) uničuje posestva. Kralj Baltazar je napravil veliko pojedino za svoje velikaše: jedli, noreli in pili so toliko, da so vsi bili pijani. In ravno takrat je božja roka na steno palače napisala čarobne, le preroku Darnijelu razumljive črke: M. T. P. — Tako pijanost piše na steno hišice kmeta, ki preobilno uživa vino ali zganje: Merjen ali preštet si, tvoje življenje bo skrajšano! Ali že nismo videli, kako so mlade gospodarje in žene polagali v hladno zemljo, ki so preminoli zaradi požrešnosti? Tehtan, in težek si, pa ne v kronah, temuč v dolgeh, akoravno so ti oče prepustili lepo posestvo brez dolgov. Nepremišljeno delajo pijanci dolgove po krémah, pevajoči: »Saj birt še krajdo ima.« Da, ima jo, pa joj tebi, ako tvoje ime na vsaka vrata zapisujejo! Par an ali raztrgan boš. Taki ljudje na obleko pozabijo, da so le še za silo pokriti; snage ali svetečnega oblačila pa nimajo, zato si ob nedeljah več k cerkvi ne upajo. Razparani in razdrapani so oni in njihovi otročiči, da v šolo in cerkev ne morejo. In tako parajo svoje posestvo, prodavajo parcelo za parcelo; in na koncu je razparana njihova lepa kmetija! Prav šaljivo sem v znani dobrovoljki »Majolka« slišal naslednjo bodečo, pa resnično kitico popevati, namreč;

»Majolka, ti si kriva,
Da me dohtar z grunta riva!«

b) Požrešnost skvari telo človeka — od pete do temena, kar ti naj tukaj površno opišem. Kdor obilno